

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΥ

Ο αυτοκίνητο έτρεχε με βιγνιγιάδη ταχύτητα στον έξοχο δρόμο.

— Έγώ, μιάς έλεγε ο Βιδέντε Φουέντες, κρατώντας το τιμόνι, έμια ταυρομαχος και δεν μπορώ βέβαια να ακολογησω τους συναδέλφους μου. Μά ούτε και να τους ετανώσω. Για ποιο λόγο ; Οι ταυρομαχοι εινε κι αυτοι όπως ολος ο κόσμος. Πιο γενναίοι από τους άλλους ; Μπορεί... Βέβαια, η δουλειά του «Τορέρο» θέλει καρδιά και δύναμη. Ένας ταύρος, ένας κριπίτσος, όπως λέμε εμεις οι ταυρομαχοι, δεν εινε και τόσο άγριος, όταν σιγησει κανεις να τον βλέπη κάθε τόσο στην «αρένα»...

— Από κοντά, ωστόσο, φαίνεται πελώριος και χρειάζεται μαθηματική ακρίβεια για να τον καρφώσει κανεις εκεί που πρέπει. Για να λετύχη μι τέτοια σπαθιά ο ταυρομαχος, δεν πρέπει να κινή τρέλλες και παγνιδια...

— Έγώ όμως τόν εβλα, εβλα πολλούς «Τορέρος» να κάνουν τους τρέλλους... Είδα «Τορέρος» να γονατίζουν στην «αρένα» κι έτσι, γονατιστοί, να καρφώνουν τον ταύρο...

— Αυτοί εινε παληάτσου, που άπάντησε ο Φουέντες, σσιγηρώνοντας τα φρέδια του. Ένας καλός «Τορέρο» δεν κάνει ποτέ αιτές τις ανόητες επιδείξεις. Όσοι γονατίζουν στην «αρένα» για να καρφώσουν τον ταύρο, τόν κάνουν για ρεζλάμα !...

— Ο κόσμος ωστόσο, δεν τόν προσέχει αυτό, Βιδέντε, παρατήρησα. Ο κόσμος βλέπει μονάχα τόν κίνδυνο του ταυρομαχου και την τολμη του...

— Α, όχι, δεν τόν πιστεύω, φώναζε ο Φουέντες. Αυτό θα ήταν πολύ άγριο !...

— Μά, Βιδέντε, μήπως η ταυρομαχίες δεν εινε άγριες ;
— Άγριες ; Έκανε ο Φουέντες κατάπληκτος. Χόμπερ ! Για την αγάπη του Θεού, μη ξεστομαίστε άλλη φορά αυτά τ' άδικο λόγια...

— Α, σενιόρ ! Άγρια εινε τα σφαγεία, τα κινιρια με τόν τοιφρέ κι' οτι άλλο θέλετε. Όχι όμως κι' η ταυρομαχίες. Ο ταύρος στα χέρια του «Τορέρο» υποφέρει λιγώτερο άπ' τόν πόνο και τόν φόβο που νοιώθει ένα βόδι στα χέρια του χασάτη...

— Σίμφωνοι, Βιδέντε ! Μά έχω τη γνώμη ότι ο περισσότερος κόσμος που παρακολουθεί μι ταυρομαχία, λαχταρεί για ένα δυστύχημα και χαίρεται όταν βλέπει τόν «Τορέρο» να αμφιμονιεύει τη ζωή του...

— Ο Βιδέντε, με μι άπτόταιη στροφή, έρριξε τ' αυτοκίνητο άριστερά, τόν ξανάφερε στον ίσο δρόμο και φώναζε με πεσιμα :
— Όχι, σενιόρ, δεν τόν πιστεύω ! Όσο τώρα για τόν δυστύχημα που λέτε, μι τόν Άγιο Βιδέντε, τόν προστάτη μου, δεν έτρεχε ποτέ...

— Ο ταυρομαχος δεν εινε δίκαιο να μιλάει έτσι : Τόν δυστύχημα συνέβη εκείνη τη στιγμή.

— Ο Βιδέντε Φουέντες μιάς πήγαμε με τ' αυτοκίνητό του, εμάς, τούς τρεις καλύτερους φίλους του, στις ταυρομαχίες τόν Ντάξ. Η ταυρομαχίες τόν Ντάξ, που γίνονται τόν Αβγουστο, εινε η πιο άμορφες άπ' όλες. Ούτε η Σεβίλλη, ούτε η Μαδρίτη, ούτε τόν Μπιλταιο, συγκεντρώνουν κάθε χρόνο τόσους «αφθιμονάδες».

— Τη στιγμή λοιπόν που ο Φουέντες μιλούσε για δυστύχημα, ένα μεγάλο χαμόν, μιάς έφαξε μικρόν τόν δρόμο. Ένα αυτοκίνητο πάλι, που προσπαθούσε να τόν ξεπεράσει ο Φουέντες, δίχως λόγο πέρασε από δεξιά στ' άριστερα και στάθηκε άπτόταιη. Ένα άλλο αυτοκίνητο, που έρχόταν άπ' την αντίθετη διεύθυνση, άρχισε να κορνάρη δυνατά και πέρασε άπ' άριστερά στα δεξιά. Ο Φουέντες έκλεισε τόν φρένο, μι ήταν πειά πολύ άγρυ. Ένα τέταρτο αυτοκίνητο βγήκε άπ' άστρατή από μι πάροδο. Τ' αυτοκίνητό μας τόν χτύπησε με δύναμη και τόν πέταξε στην άκρη τού δρόμου. Ο Φουέντες κι' εμεις πηδήσαμε άμέσως κάτω και τρέξαμε κοντά του. Η άμορφη γυναίκα, που καθότανε στο τιμόνι έδω κι λίγα δευτερόλεπτα, βοιστάθηκε τώρα ανάσπεια σ' ένα γαντάκι, σσοτομένη ! Ο Βιδέντε χλωμάσε και λίγο έλειψε να λιποθυμήσει. Έσφιξε τόν δόντια του κι' άρχισε σάν μικρό παιδι να λέη με πυράσιον :

— Έγώ τόν σκοτώσα ! Έγώ τόν σκοτώσα ! Έγώ τόν σκοτώσα !...
— Ο κόσμος που εινε μαζεμένο γύρω μας, άρχισε να γρινιάζει και σέ λίγο ολος τόν Ντάξ έμαθε ότι ο Βιδέντε Φουέντες, πρσος στην πόρτα της «αρένας», εινε άρχισι τις ταυρομαχίες του, σκοτώνοντας μι γι-

ναίκα !...

— Τη στιγμή που συνέβη αυτό τόν τραγικό δυστύχημα, ήταν τρεις η ώρα. Στις τέσσερες θ' άρχιζαν η ταυρομαχίες. Οι χωροφύλακες λοιπόν δεν έπασαν άμέσως τόν Φουέντες. Έπρεπε πρώτα να παρουσιασθή στο στίβο. Έπειτα, ηξέραν τί θα έκαναν... Τόν περιεργο τώρα εινε ότι κι' ολος ο κόσμος, που ουρλιαζε και ζητούσε τόν θάνατο τού Φουέντες, δέχτηκε εκείνη την άναβολή. Μά μονάχα για μι ώρα !...

— Ο Βιδέντε Φουέντες, κίτρινος σάν τόν κερί, πήγε να φορέσει τη χρυσοστόλιστη στολή του και στις τέσσερες άκριβώς μπήκε με την άκουλουθια τόν στην «αρένα». Ο κόσμος τόν υποδέχτηκε με μι τραμυχική θύελλα από άποδοκμασίες και σφρυγίγματα κι' ο ταυρομαχος σάν κατάδικος πού τραβάει για τη λαμητιόνα, έκανε τόν γύρο τού στίβου με δειλιά βήματα, σκυδοντας τόν κεφάλι.

— Μόλις όμως άποτραβήχτηκε τόν «πατέο» τού ταυρομαχου, δηλαδή η άκουλουθια του, κι' άρχισε ο πρώτος ταύρος στην «αρένα», ο κόσμος σόπασε κι' άρχισε να παρακολουθι με πάθος την ταυρομαχία.

— Ο Φουέντες, με μι στροφή, ξεδίπλωσε την κάπα τού κι' έρεθισε τόν ταύρο. Έκείνος χύθηκε άπάνω του, κάρφωσε με τόν κέρατά του την κάπα, ξαναγύρισε, κάρφωσε πάλι τόν άερα, μούγκρισε με λίσσα κι' έπλεσε για τρίτη, για τετάρτη, για πέμπτη φορά, άπάνω τόν «Τορέρο». Ο Φουέντες, σάν καρφωμένος, στεκότανε στη θέσι του, και παρομύριζε ποτέ άπ' τη μι μεριά και ποτέ άπ' την άλλη. Τα κέρατα τού ταύρου τόν ξέσκιζαν κάθε τόσο τόν πράσινο βελούδο της χρυσοστόλιστης φορεσιής του, μά δεν προφτανίαν να τόν καρφώσουν. Ο Φουέντες έπαιξε με τόν θάνατο, κι' έπαιξε τίμα, σάν παλληκάρι...

— Μιά νεκρική σιωπή εινε άπλωθεί τώρα στην «αρένα». Ο κόσμος, χλωμάς κι' αυτός, ζύτταξε μι άγωνία τόν άκίνητο «Τορέρο» και πρόσεμε άπ' τη μι στιγμή ως την άλλη τόν τραγικό τόν τέλος. Κι' όταν οι «επικαδόρες» μπήκαν στην «αρένα» για να έρεθίσουν περισσότερο τόν ταύρο, ο Φουέντες τού γύρισε την πλάτη τόν με μι βσιλική περιφρόνηση κι' άποτραβήχτηκε πού πέρα, στην «Ταλανκούερα», μέσα στην ίδια νεκρική σιωπή.

Ο Φουέντες ξεδίπλωσε την κάπα του κι' άρχισε να έρεθίζει τόν ταύρο...

Κανεις άκόμη δεν τόν εινε χειροκοπησάει. Μά και κανεις πειά δεν τόν έπληρωσε να τόν σφριξή.

— Οι επικαδόρες τότε έκαναν τη δουλειά τους άδέξια, όπως πάντα, καρφώνοντας έδω κι' εκεί τόν ταύρο, για να τόν κάνουν να λισσιάζει από τόν θυμό του.

— Οι θεαταί όμως άνευσιμονούσαν να δουν τόν τέλος της ταυρομαχίας, δηλαδή τόν θάνατο τού ταύρου από τόν «Τορέρο», που εινε σκοτώσις έδω και λίγη ώρα μι γυναίκα...

— Ο Βιδέντε Φουέντες, λοιπόν, μόλις άκουσε τις πρώτες διαματυρίες, ξαναγάνηκε στο στίβο και τράβηξε με σταθερό βήμα για να φτάσει κοντά τόν ταύρο, που μούγκριζε από τη λίσσα του και κάρφωνε τούς επικαδόρες με τα ματωμένα κέρατά του. Οι θεαταί όρθιοι στις κερκίδες παρακολουθούσαν τόν ταυρομαχο, κρατώντας την άναπνοή τους. Όλοι τους καταλάβαιναν ότι ο Φουέντες σέ λίγο θ' αντίκριζε τόν θάνατο. Ο ταυρομαχος έπήρε στο χέρι την κόκκινη «μολέτα» και τόν μυτερό σπαθι και με μι κίνηση τού χεριού τόν έδιωξε ολος τόν κόσμο από την «αρένα». Όλο τόν κόσμο : Όλη την «κοναδοβίλια», ολους τούς «πεσνές», όπως εκείνους που μπορούσαν να τόν βοηθήσουν και να τόν σώσουν άν τυχερα και σιμβη κανένα δυστύχημα. Έπειτα μονάχος τράβηξε με μικρά βήματα για να καρφώσει τόν ταύρο. Άλλεγε όμως κανεις ότι ο Φουέντες δεν τόν πρόσεχε. Κοινησε τη «μολέτα» τόν άργά, με μι άδιαφορία, που τρώμαζε τόν κόσμο. Ο ταύρος άγριεμένος πέρασε σάν άστρατή από κοντά του, γύρισε πάλι, ξαναγύρισε άπάνω του, καρφώνοντας με λίσσα την κόκκινη «μολέτα». Μιά στιγμή μάλιστα με τόν δεξι κέρατό τόν ξέσκισε τη μεταξοτή ζώνη τού «Τορέρο». Ο Φουέντες δεν έκανε ούτ' ένα βήμα πρσος τόν πίσω, μόνο άτάραχος, μι ένα μικρό χαιδύγελο, γονάτισε άπάνω στην άμο της «αρένας» !...

— Ο κόσμος για μι στιγμή ξέσπασε σέ χειροκοπηματα, μι η άγωνία τού ήταν μεγάλη κι' ήσυχασε άμέσως, περιμένοντας τόν τέλος της «απορριδας». Θάλλεγε κανεις ότι ντερόταν τώρα για τόν χειροκοπηματα ότι εχθροεπύταν άκόμη τόν ταυρομαχο. Σιγά - σιγά όμως βλες η καρδιάς, η μι ύστερα από την άλλη, οργιστηκαν και ξεχάσαν τόν θυμό τού και τόν πεισμα τους, βλέποντας τόν Φουέντες να γονατίζι μπροστά στο θάνατο. Ο ταυρομαχος, παίζοντας τη ζωή του, ζητούσε γονατιστός από τόν κόσμο να τόν άποιώσει για τόν άθελο χόρμα του. Κι' ο κόσμος, ο τρουμερός κριτής τού έγγλχησας του, δεν τολμούσε πειά να τόν καταδικάσει. Άν ο ταύρος τού χάριζε τη ζωή, ο κόσμος θα χειροκοποούσε γι' αυτό.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΟΡΜΑΝ

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ

κατηγορούμενος ήταν ένας συμπαθέστατος νέος ως είκοσι χρόνων, με ήρεμα και γλυκά γαλιανά μάτια. Απορούσε κανείς και τ' έβλεπε, όταν σκεφτόταν ότι το παλληκάρι αυτό είχε διαγράψει ένα τρομερό έγκλημα, ότι είχε σκοτώσει, φυλακισμένος μιά σειρά στο κρανίο της, μιά ήλικωμένη γυναίκα, η οποία τον είχε μεγαλώσει σαν να ήταν μητέρα του.

Όταν ο Πρόεδρος του κακοφυλακισμένου τον κάλεσε ν' απολογηθή, ο νέος σηκώθηκε απ' το έδωλό του και με καθαρή φωνή, πού έτρεφε λίγο απ' τη συ-

νήνη, άρχισε νά λέη :

— Όχι, δέν είμαι κακούργος εγώ, όπως νομίζετε. Αυτό πού σεις τό θεωρείτε έγκλημα, εγώ έχω την ακράδαντη πεποίθησι πώς είνε μιά μεγάλη ευεργεσία !... Θα σάς πώ την ιστορία της ζωής μου, θα σάς πώ γιατί την σκότωσα τή θεία μου και τότε ίσως νά παραδεχθίτε ότι δέν έβλεπα τίποτ' άλλο, παρά νά εκπληρώσω ένα έπιτακτικό και ιερό καθήκον...

» Η θεία μου με πήρε στό σπίτι της όταν πέθανε ή μητέρα μου. Ήμουν τότε δώδεκα χρόνων. Άν δέν ήπαιχε ή άγια αυτή γυναίκα, θα βροκόμιον σίγουρα στους λέντε δρόμους, γιατί ο πατέρας μου είχε πεθάνει πριν άπό πολλά χρόνια και δέν ελγα κανέναν άλλο συγγενή.

» Η θεία μου, πού ήταν χήρα, είχε ένα μονάχα παιδί, τό μόνο πού της άπόμεινε άπό τή βξη παιδιά, πού είχε άποκτήσει με τόν άνδρα της, τόν αγαπημένο μου Ζάκ, ό οποίος ήταν δύο χρόνια μικρότερος άπό μένα.

Η άγάπη πού είχε στό παιδί της ή θεία μου ήταν άβάνταστη. Τόν αγαπούσε μ' όλη της την ψυχή, τόν έλάτρευε, ήταν ή χαρά της κ' ό πόνος της, όλόκληρη ή ζωή της... Στιγμή δέν περνούσε χωρίς ν' άνησυχούη για την υγεία του, γιατί ό ξάδελφός μου ήταν πάντα λίγο άσθενικός.

» Με τόν Ζάκ πηγαίναμε μαζί σχολείο και μάλιστα στην ίδια τάξη. Εγώ όμως άποσώφθηκα γρήγορα, γιά νά μπροτύω γιά τό μεγάλο χτήμα, πού είχε στό χωριό ή θεία μου, ενώ εκείνος εξακολούθησε τις σπουδές του, ως ότου τελείωσε τό Γυμνάσιο. Τότε ή θεία μου βρέθηκε σέ πολύ δύσκολη θέση... Ήθελε νά σπουδάση τόν γιο της, νά τόν κάνει γιατρό. Μά πώς θα γινόταν αυτό ; Στή μικρή πόλι πού ζούσαμε δέν ήπαιχε Πανεπιστήμιο. Έπρεπε λοιπόν νά τόν αποχωρισθί και νά τόν στείλν στό Παρίσι. Άλλ' αυτό θα ίσοδυναμούσε με καθαρή αυτοκτονία, γιατί ή θεία δέν μπορούσε ούτε μιά μέρα νά τήση μακριά του. Σκέφθηκε νά πουλήση τό χτήμα πού ήχαμε στό χωριό, αλλά κ' αυτό δέν τό ήθελε, γιατί τό χτήμα ήταν αρκετά προσοδοφόρο και άποτελούσε μιά έπισφάλισι γιά τό μέλλον τού αγαπημένου μου παιδιού. Τότε τόλμησα νά της πώ κ' εγώ τή γνώμη μου :

— Θεία μου, της είπα, τό καλύτερο πού έχετε νά κάνετε, είνε νά τόν κρατήσετε έδώ κοντά σας. Είνε άλήθεια ότι σεις πρέπει παιά νά ξεκοραστήτε. Άναθεάστου τού κοινού νά έπιβλέπει τό χτήμα.

— Έχαις δίκιο, παιδι μου, μου απάντησε ή άγαπημένη μου θεία.

» Κι' άπό τότε ό ξάδελφός μου ανέλαβε την έπιστοασία τού χτικιατού δουλειά ή όποία δέν τόν κορούσε, γιατί τόν βοηθούσε κ' εγώ.

» Περάσανε δύο χρόνια εντιγισμένα. Ό Ζάκ δυνάμωσε κ' ή μητέρα του ήταν χαρούμενη και μ' ενθαρσιούσε διαρκώς, γιατί της σύστησε νά τού αναθέσει αυτή τή δουλειά. Τό καλοκαίρι ζούσαμε στό χτήμα και τόν χειμώνα στην πόλι. Οί άσκληρο τό χειμώνα, δύο φορές μόνο, ό Ζάκ κ' εγώ πηγαίναμε στό χτήμα γιά νά κάνουμε πληρωμές. Και θυμάμαι πώς παιά λαχτάρα μάς περιμενε τότε ή θεία μου ν' υφίστασε τίποτ'...

» Έτσι περνούσε ή ζωή μας ήρεμη κ' εντιγισμένη. Άλλά ήρθε ή μέρα εκείνη, πού — τί ειρωνία ! — απ' τό προί ήταν άωροση. Έπρεπε, εκείνη την ήμέρα, νά πώ ό Ζάκ στό χτήμα κ' έπειδή εγώ ήμουν άποβραδύς άρρωστος, έφυγε μόνος, αφού ύποσχέθηκε στη μητέρα του ότι

Μά κ' ό Φονέντες δέν πρόσεχε παιά τόν ταύρο. Κιτάζε εκείνους τούς άναράβητους; ένόρκους και περιμενε μ' άγωνία τό λυτρωμό του...

Κάθε τόσο λοιπόν πού χιμούσε άπάνω του ό ταύρος, ό Φονέντες α' ένα άνάλατρο άνέμιμα της κόκκινης αμυλιάτας τόν έδιωχνε τότε άπό τή μιά μεριά και τότε άπό την άλλη.

Κι' άξαφνα, οι ένορκοι έβγαλαν την άπόρασι. Τά χειροκροτήματα ξεσπάσαν με πάταγο κ' άναστατάσαν την εάρνα. Ό κόσμος όρθιος ούρλιαζε έξάλλο; άπό τό ένδοσιασμού του και συγχωρούσε τόν «Τροφείο», πού περιφρονούσε γονατιστό τό θάνατο.

Ό Βιδέντε Φονέντες τότε, άθως πεία, σηκώθηκε άπότομα, χάρασε τό μντρο σπαθί του με θαυμαστή άκρίβεια εκεί πού έπρεπε κ' έπειτα στήριξε τό χέρι του στό κέρατο τού ταύρου και πρόσμενε νά σαρπαστή ύψους άπάνω στη ματωμένη άμμο της εάρνας.

Ό Βιδέντε Φονέντες είχε νικήσει τό θάνατο, ξεπελίνοντας τό κριμαίον του.

θα γούσε μόλις θα βρόδουσε.

» Τό βρόδι όμως άρχισε μιά δυνατή βροχή κ' ή θεία μου πηγαίνοντάνη τρομερά άνησχη μέσα στό δωμάτιό μου, επαναλαμβάνοντας διαρκώς :

— Άν βροχή !... Άν κρούση !... Άν άρρωστίση !... Γιατί νά μην έχη γουσι άκούα, αφού μου ύποσχέθηκε ότι θα γούσε μόλις θα βρόδουσε !...

— Μην άνησυχίτε, της έλεγα, είνε καλά νταμένος ! Τό άμύδι έπειτα είνε κλειστό κ' είνε άδύνατο νά βροχή ό Ζάκ. Μην άνησυχίτε πού δέν ήρθε άκούα... Φαίνεται πώς δέν τελείωσε τις δουλειές του και θέρεθ την ώρα πού έρχόσαστε, όταν πηγαίναμε μαζί.

» Μά σιγά - σιγά, όσο περνούσε ή ώρα, άρχισε ν' άνησυχί κ' έρώ, χωρίς νά ξερω γιατί. Η ώρα ήταν πού όχτώ, όηλαδή ή ώρα πού, άπάνω - κάτω, γούραμε, όταν είμαστε μαζί. Άκούσα τότε λιπητερά γουργουσιμα σκελλίδν κ' άρχισε νά τρέξη ή καρδιά μου, σαν νά περιμένα κωμικά συμφορά. Έξω ή βροχή άόσινα δυναμωσε και συνεχώς άστραφτε και βροντούσε. Σηκώθηκα απ' τό κρεβάτι μου και νταήθη με τόπο.

» Η θεία μου, όταν είδε ότι πέρασαν ή όχτώ, με ρώτησε :

— Ζάν, ήρθατε κωμικά φοβάργότερα ;

— Μάλιστα, θεία, της απάντησα, λέγοντάς της γιά πρώτη μου φορά ψέματα.

— Όχι και μισή !... Ω, πόσο σφιγγεται ή καρδιά μου ! Σίγουρα κάποιος κοκό τό πού έτυχε !... φώναζε ή θεία μου και σαρπαστηκε σέ μιά κωφέλια

» Σε λίγες στιγμές άκούστηρε νά χτυπά τό κουδούνι της πόρτας τού κήπου κ' ή υπηρέτρια δέλησε νά τρέξη γιά ν' άνοίξη, μά εγώ δέν την άκουα.

— Θα πάω εγώ, θεία, είπα.

— Μά είσαι άρρωστος, θα κρούσης ! μου είπε ή θεία μου.

— Μά, δέν έχω τίποτε !

» Κι' έτρεξα άμέσως κ' ένα άγριο καρδιωχτύπι κ' έβγαζε την πόρτα τού κήπου. Ήταν σταματημένο εκεί εν' άμάξη, απ' τό όποιο πήδησε ό φύλακας.

— Πού είνε ό κήπος Ζάκ ; τόν ρώτησα με κωμική φωνή.

— Τόν χτύπησε ένας κεραυνός τόν διαστροχμένο !... Μου απάντησε, δείχνοντάς μου τό παραμορφωμένο πτώμα τού Ζάκ.

» Έμεινα άναθεός, τάχιστα κερφολεκτικώς, δέν μπορούσα νά σκεφθώ... Σκέπασα τά μάτια μου, γιά νά μη βλέπώ τό κωμμένο, τό δίχως μάτια πτώμα τού αγαπημένου μου Ζάκ...

— Τόν χτύπησε κάτω άπό ένα δέντρο, συνεχώς ό βασουλίλας. Άλλά, τί νά τό λέμε !... Ήταν γραστό του !... Τρέξε νά είδοσκήσης τή μητέρα του.

» Κι' εγώ, σαν ένας τρελλός, έφυγα μέσα στό σπίτι. Άναθεώνοντας τις σούλες, άκούσα τή φωνή της :

— Ηρθε; παιδί μου ;... Βρόχνης ;

» Έλα λοιπόν άπάνω...

» Και στάθηκα μιά στιγμή, μη ξεροντάς τί νά της απάντησω.

— Έλα, λοιπόν... Τι στάθηκε ;... Ήνακόμισα τή φωνή της θείας μου.

— Τώρα δ' άνεθή !... Είνε βροχμένο τό πανωφόρι μου...

— Ηές μου την άλήθεια, τί έπαισε τό παιδί μου !... Άρχισε νά κωμωχ, τρέποντας σύγκοση. Ζάκ !... Ζάκ !... Δέν μ' άκούε !...

— Τώρα θάρρη, της έβλαψα. Μην κωμντε έτσι...

» Μά εκείνη, άφήνοντας μιά σπαραχτική κραυγή, έκανε νά κωμντε κάτω.

» Τότε μιά ιδέα μου φώτισε τό μυαλό και τρέβησε τό θεοβόλερ μου και την σκότωσα !... Την σκότωσα, γιά νά μη δώ τό άγαπημένο της τό ποναρέδιό της παιδί, άστρατοκωμμένο, χωρίς μάτια, χωρίς κώγονια, με μιά φραχτή κ' άτασία δού...

» Κι' αυτό πού έβλεπα, τό λέτε σεις έγκλημα ;... Κι' άν την άκουα νά τρέξη, δέν δέκνα χειρότερο έγκλημα ;...

Στό σημείο αυτό ό κατηγορούμενος κώμνε άπό τούς λυτρωός του.

Ύστερα ξεκαλούθησε με μιά τρομερή συμπόνηση :

— Δέν νομίζε ότι έκανε μιά ευεργεσία, πού δέν της άντιγγυαία τόν τρομερό κ' άταίσιο θάνατο τού παιδιού της και την σκότωσα, γιά νά μην τό μάδη ποτέ ;

Άλλά ό κατηγορούμενος δέν μπορούσε παιά νά ξεκαλούθησε την άπολογία του. Ήσπασε σ' ένα άκράτητο κλάμμα και σαρπαστηκε άπάνω στό έδωλό του.

Μά και τά μάτια τών άκροατών, τών δικαστών και τών ένόρκων, είχαν γουσιές δάκρυα. Κι' οι τελευταίοι, με την έπισηγορία τους, τόν άπυλάσαν, με τό ήπιολογικό ότι ήταν άκαταλόγητος. Άλλά πολλά ύπερβαλλον άν ήταν πραγματικά άκαταλόγητος ! Μεταξό άλλων ήμουν κ' εγώ...

